

pregătiți suntem pentru a o urma, interesul nostru față de ea nu va fi decât o altă expresie a egoismului nostru, a universului nostru de artificial. The me-generation goes hesychast! ("Generația-eu se apucă de isihasm") - aceasta încearcă să facă unii; dar în realitate ei numai adaugă un nou joc numit isihasm la atracțiile Disneyland-ului.

Există cărți cu acest subiect care sunt foarte cunoscute. Chiar romano-catolicii sunt foarte prinși de acest curent, sub influența ortodoxă, ei înșiși influențând pe alți ortodocși la rândul lor; de exemplu: preotul iezuit George Maloney, care scrie tot felul de cărți pe acest subiect și traduce din Sf. Macarie cel Mare și din Sf. Simeon Noul Teolog și încearcă să-i facă pe oameni să devină isihăști în viața de zi cu zi. Ei au tot felul de influențe, de obicei carismatice; se presupune că oamenii ar fi inspirați și își însușesc toate tipurile de disciplină ascetică pe care le dau Sfinții Părinți, care depășeau cu mult nivelul la care ne aflăm noi acum. Acesta este un lucru foarte nesperat. Mai este și o doamnă, Chatherine de Hueck Doherty (care de fapt s-a născut în Rusia și a devenit romano-catolică), care scrie cărți despre viața pustnicească și despre liniștire și toate aceste lucruri încearcă să le promoveze precum o reclamă pentru o nouă bomboană. Este, bineînțeles, ceva lipsit

de seriozitate și este un semn foarte tragic al vremurilor noastre. Aceste lucruri înalte sunt folosite de oameni care nu le înțeleg. Pentru unii oameni poate fi doar un obicei sau un mod de a-și pierde vremea, dar pentru alții, care o iau în serios, poate fi o mare tragedie.

Ei cred despre sine că duc o viață foarte înaltă, când, în realitate, nu și-au rezolvat nici măcar problemele interioare. Vreau să subliniez că ambele căi trebuie evitate – atât lumescul cât și supra-duhovnicia – dar asta nu înseamnă că nu trebuie să avem o perspectivă realistă asupra cerințelor legitime ale lumii sau că ar trebui să încetăm a mai urma sfaturile marilor Părinți isihăști ori a mai folosi rugăciunea inimii în funcție de situație și după puterea noastră. Să fie însă la nivelul nostru.

Ideea, absolut necesară pentru supraviețuirea noastră ca ortodocși azi, este că trebuie să înțelegem condiția noastră de creștini ortodocși în ziua de azi; trebuie să înțelegem profund vremurile în care trăim, cât de puțin cunoaștem și trăim de fapt Ortodoxia, cât de departe suntem nu numai de sfinții din vremurile de demult, ci chiar de creștinii obișnuiți de acum o sută de ani sau chiar de cei din generația trecută și cât de mult trebuie să ne smerim pentru a supraviețui ca și creștini ortodocși astăzi.

(Sf. Serafim Rose – Despre concepția de viață ortodoxă)

COMENTARIU LA EVANGHELIA DIN DUMINICA A XX –A DUPĂ RUSALII

"Nu plânge!", i-a zis Hristos mamei (Luca 7, 13). Și asta nu pentru că nu era bine să plângă, ci pentru că acum avea să-l vadă pe fiul ei din nou viu. Și Hristos S-a apropiat de cel mort. Cei care-l duceau pe cel mort s-au oprit. Hristos l-a atins pe tânărul mort și, fără să Se roage, fără să ceară ajutor de Sus (pentru că El însuși era Dumnezeu și nu avea nevoie de ajutor divin), a vorbit mortului, așa cum și noi vorbim cu oamenii vii. Și, ca să nu creadă nimeni că vorbește cu altcineva, i-a spus: "Tinere, ție îți spun: Scoală-te!" , și a înviat mortul și a început să vorbească. Atunci l-a luat de mână și l-a dat mamei sale . Nu l-a lăsat să meargă singur la mama lui și nici nu a spus altora să-l ducă, așa cum a făcut în alte situații, când a dat poruncă să-l aducă pe orb lângă El.

Învierea fiului din Nain, frescă

Închipuiți-vă această scenă frumoasă: Hristos ținându-l de mână pe fiul înviat și predându-l mamei sale văduve. Ca întotdeauna, Domnul e plin de omenie. Transmițând, în paralel cu această mișcare a Sa, și mesajul plin de nădejde: „Eu sunt Domnul viilor și al morților. Credeți în Mine!"

(Arhim. Vasilios Bacoianis, Taine și descoperiri în Evangheliile duminicilor)